

Alku Metallican Nothing else matters, soi vaimeasti värinän säestämänä. -Mitä kello oli? Milla nousi vuoteellaan istumaan ja haravoi katsellaan huonetta. Aurinko paistoi kaihdinten välistä huoneeseen, hänen etsiessä laukkuaan, jossa puhelin oli. Heli soitti. "Mitä sä sekoilet?" Heli aloitti. Milla yritti peitellä haukotteluaan, siinä kuitenkin onnistumatta. "En mitään." "Oliksä nukkumassa vielä? No, hyvä että soitin. Mikä se face homma oikein oli?" Heli kysyi. "No arvaa?" "Eikä, sekoiliksä taas unissasi?" "Joo." "Unelmoiksä unelmien prinssistä?" Heli nauroi. "Kosteita unia?" "No ei todellakaan. Mä näin unta yhestä karmivasta tyypistä joka käy meillä töissä asiakkaana. Se mies tappo jonkun naisen siinä unessa." Heli oli hetken hiljaa, ennen kuin jatkoi. "Sun täytyy käydä ilmoittamassa poliisille." "Mitä mä muka sanoisin? 'Haluaisin ilmoittaa murhasta. Joo, murhasta kuulit aivan oikein... Ai missä tapahtui? No mun unessa. Se oli yks asiakas meiltä töistä.'" Milla sanoi sarkastisella äänen sävyllä. "Joo, joo. Ei tarvi alkaa kettuihinaan. Sun pitää pysyä erossa siitä tyypistä. Ei mitään sankaritekoja." Heli ripitti. "No, eilen mä keikuin jo sen pihassa. Omenapuussa tarkalleen ottaen." "Mitä? Milla! Oikeesti." Heli nauroi. Milla selitti aiemmin näkemänsä unen, ja miten oli nähnyt seuraavana iltana miehen lähtevän naisen kanssa baarista. Hänen oli ollut pakko lähteä seuraamaan miestä. Nainen ei kuitenkaan ollut ollut sama kuin unessa. Milla kertoi myös miten oli jäänyt kiinni vakoilemisesta. "Eikä, näkikö se sut?" Heli sanoi. "Tuu mun luo Helsinkiin vähäks aikaa, jooko? Annat tilanteen rauhottua jos siitä seuraa jotain." "Kyllä sä tiedät, etten voi tulla. Pitää maksaa laskut, enkä mä voi Pyryä tänne jättää." "Ota pyry mukaan, pidät pari päivää lomaa tai jotain pekkasia." Heli yritti vielä. "Kiitti, mut mä oon oikeesti ihan ok." "Kato sit kanssa ettei mee taas samanlaiseksi. Varsinkaan samanlaiseks ku sillon aluksi." "Joo, joo. Äiti." "No saan mä siskonasi olla susta huolissani, enkö muka saa?" "No saat olla, mut älä suotta oo. Mun täytyy nyt lopettaa. Täytyy hakee ostokset töistä, ne jäi eilen sinne kun tuli muuta. Oot rakas." "Niin säkin." Milla lopetti puhelun ja jäi muistelemaan, miten oli mennyt melkein psykoosiin nähtyään pienenä ensimmäisen enneunensa. Sen mihin Heli oli viitannut.

* "Äiti, minä olen piilossa!" Poika huusi nauraen. He olivat matkalla katsomaan ihan oikeita villieläimiä. Samanlaisia kuin hänen paras kaveri, herra Tiikeri. "No mihin ihmeeseen se poika on mennyt piiloon? Onko 'Tiikelikin' piilossa?" Äiti kysyi iloisesti, katsoen pallomeren liikkuvaa pintaa. "Tottakai on! Se tietää aina parhaat piilot." Poika vastasi pallojen seasta. Hän oli odottanut koko kesän, että he pääsisivät käymään eläintarhassa. Äiti sanoi, että heti kun olisi rahaa he pääsisivät lähtemään. Lopultakin sitä oli ollut tarpeeksi. He menisivät kokonaiseksi viikoksi lomalle. Kävisivät huvipuistossa ja eläintarhassa. "Pöö!" Poika nosti täytetyn pehmolelun pintaan ja nauroi. "Hui kamala kuinka säikähdin." Äiti nauroi. "Mitäs jos tulisit kohta pois sieltä? Pitäisi mennä hammaspesulle, kummankin." Äiti lisäsi. "Eikä, ei ihan vielä." Poika sanoi vastaan. "Kyllä, vaan. Muuten hampaat tippuu, jos niitä ei pese. Mikäs se sellainen hampaaton tiikeri oikein olisi?" Poika nousi pettyneenä seisomaan ja lähti kahlaamaan värikkäiden pallojen seassa. Tiikeri oli joutunut tiukkaan halaukseen, ettei vaan putoaisi pojan kömpiessä pois altaasta. "Okei, mutta vain siksi, ettei tiikerille tule uusia hampaita, niin kuin minulle." Poika irvisti, näyttäen harvan rivin maitohampaitaan. "Ei tule, ei." Äiti pörrötti pienen sankarin hiuksia. He kävelivät hienot portaat alakertaan, niiden kaiteet kiilsivät ja niistä näki oman peilikuvan tosi hauskaasti. Joku mies ei oikein pysynyt pystyssä. Laiva keinui muutenkin tosi paljon, mutta minulla ei ollut yhtään huono olo ja minä osasin hienosti pysyä pystyssä. Äiti katsoi miestä vihasesti ja sanoi sen juoneen liikaa aikuisten mehua. "Sitten kun kasvat isoksi, niin lupaa ettet juo liikaa mehua, että pysyt pystyssä." Äiti sanoi kuuluvaan ääneen, heidän ohittaessa meluavan miehen. "Totta kai," poika lupasi vakavana. Kaksi valkoisiin uniformuihin pukeutunutta miestä meni auttamaan kaatunutta. Poika katsoi miehiä ihaillen, päättäen että

joskus pukeutuisi samanlaisiin vaatteisiin ja ajaisi myös laivalla. He matkustaisivat autiosaarille äidin ja herra Tiikerin kanssa. Tiikeri saalistaisi ruokaa ja äiti keittäisi sitten ruuasta hienot ateriat, sitten he vaihtaisivat saarta ja lomailisivat vain koko ajan. Poika oli pessyt hampaat ja vaati saada nukkua yläpedissä. Äiti auttoi, siniseen yöpukuun pukeutuneen pojan ylös. "Hyvän yön suukko." Äiti vaati. "Yök. Tiikerille kanssa." Poika sanoi kikatellen. "Kauniita unia ja päät tyynyyn nyt." Heräsin kauheaan pamaukseen, tai siis poika heräsi. Tuntui kuin koko paikka olisi tärisssyt. Poikaa pelotti, tunsin sen, se tuntui todelliselta. Äitikin oli noussut ylös, laittoi valot päälle ja pyyhki rähmät silmistään. "Odota siellä." Äiti sanoi raottaessaan hytin ovea. "Älä jätä minua!" Poika parkaisi itkuisena. "En jätä, katson vain ovesta." Äiti rauhoitteli poikaa. Poika kiipesi alas sängystä, ja juoksi äidin yöpaidan helmoihin katsomaan käytävälle. Muidenkin hyttien ovet olivat auki ja ihmiset huutelivat toisilleen, "mitä tapahtuu!?" Laiva heittelehti ja näytti siltä kuin kaikki olisivat juoneet liikaa mehua. Kaatuilivat. Valot välkkyivät ja ihmiset tönivät toisiaan, yrittäen päästä käytävää pitkin niihin hienoihin portaisiin. Portaat ainakin olivat siellä mihin ihmiset menivät. Joku tönäisi äitiä lujaa, äiti kompastui minuun. "Au! Tallasit jalalle. Äiti... äiti?" Äiti oli kaatunut pahasti, ja lyönyt päänsä johonkin. Äidin päästä tuli verta, eikä herännyt kun poika itkien ravisti tätä hartioista. Käytävältä kuuluneet huudot vaimenivat paukahduksen saattelemina. Koko laiva oli kallistunut ja hytin ovi mennyt kiinni. "Äiti! Äiti! Äiti!" Poika itki ja toisteli kauhuissaan äitiään. Sängylle unohtunut tiikeri heräsi eloon ja hyppäsi alas pojan luo, poika kaappasi sen kainaloonsa. "Ei mitään hätää, tiikeri. Kun äiti herää, me mennään katsomaan muita tiikereitä." Tiikeri puski poikaa naamaan, ja nuolaisi tämän poskea. Se tuntui lohduttavalta. Valot sammuiivat ja hätävalojen vihreä kajo valaisi sen verran, että poika näki äidin ja tiikerin, rakkaimpansa. Laiva kallistui lisää, ja he valuivat vasten hytin ovea. Joka puolella itkettiin ja huudettiin. "Laiva uppoaa!" Jotain tömähti oven toisella puolella. "Äiti?" Poika yritti vielä, puristi tiikeriä lujempaa ja kävi makaamaan äidin kainaloon. * Silloin Heli ravisti minua hartioista. "Herää, Milla!" En hetkeen saanut sanaa suustani. "Äiti?!" Itkin hysteerisesti, en ymmärtänyt silloin mitä tapahtuu. Kauhun ja surun tunteet risteilivät päässäni kuin olisin vieläkin ollut tuo poika, josta uneksinkin. Äiti juoksi huoneeseen, isän seuratessa kannoilla. "Mikä hätänä?" Äitini kysyi. "En tiedä," Heli vastasi kyynelehtien. Siskoni oli säikähtänyt minua todenteolla. "Milla näki jotain unta." "Laiva uppoaa... Kaikki kuolee... Äiti, jopa tiikerikin kuolee." Sain sanotuksi, nyyhkytysten välillä. "Ei mitään hätää. Olet turvassa kotona." Äiti halasi nostaen minut syliinsä. Sain nukkua vanhempieni sängyssä loppu yön. Seuraavana päivänä yritin unohtaa. Ehkä olisin unohtanutkin, ellei untani seuraavana yönä laiva olisi uponnut merellä. Aamulla jokaisella kanavalla näytettiin uutista Estonian uppoamisesta. Luulin silloin, että ensimmäinen uneni käynnisti ketjureaktion joka johti perheemme hajoamiseen. Kuvittelin itseni keskiöön, jonka ympärillä maailma pyöri. Isäni jätti meidät, tytöt, niin kuin äiti sanoi, yksin. Kuvittelin silloin, että isäni ei pystynyt asumaan enää minun kanssani, kuvittelin itseni hirviöksi. Ajattelin, että laivan uppoaminen johtui minusta, olinhan sen nähnyt ennalta. Muutama vuosi perheterapiaa auttoi. Ymmärsin ettei vanhempieni ero johtunut minusta, vaan se johtui isästäni. Isä oli menettänyt aiemmin työpaikkansa ja muuttanut katkeraksi. Isä ei kestänyt ajatusta, ettei pystynyt elättämään perhettään. He riitelivät äitini kanssa paljon ja lopulta eivät enää kestäneet toisiaan. Lakkasin syyttämästä itseäni. Terapeutti yritti selittää myös uneni, sanoi että jokainen näkee unia ja niille ei voi mitään. Ne joko tapahtuvat tai jäävät tapahtumatta, mutta unen näkijällä ei ole valtaa niihin. Siinä asiassa terapeutti oli väärässä, minä näen unia ja näkemäni unet tapahtuvat, jos en puutu niihin. Lupasin itselleni ettei tulisi enää hukkuneita tiikereitä. Lupasin itselleni että teen parhaani estääkseni kauheudet joista unia näen. Pyry kiehnäsi jaloissa, herättäen Millan ajatuksistaan.

Tunne siitä ettei ollut pystynyt pelastamaan poikaa ja tiikeriä laivan uppoamiselta, vaivasi Millaa edelleen. Hän olisi pystynyt varoittamaan, jos olisi ollut kokeneempi. Yksi puhelin soitto olisi saattanut riittää siihen, että laivan miehistö olisi ollut valppaampi.